

Dømdur fyri at hava sligið 15 ára gamla gentu — noktar seg sekan

Ein 26 ára gamal maður í Havn er í Føroya rætti dømdur til at gjalda ríkis-kassanum 20 dagbøtur á 30 kr. ella 20 daga hefti og 250 kr. í endurgjaldi fyri at hava gjørt seg inn á ein bil. Haraftrat er maðurin dømdur til at gjalda sakarmálskostnað.

Í fyrra færinum er tann 26 ára gamli dømdur fyri at hava gjørt seg inn á eina 15 ára gamla gentu ein seinnapart í mars mánaða í Niels Finsensgøtu í Havn og í seinna færinum fyri at hava sparkað aðra forhurðina í einum bili, sum stóð stillur uppi í Hoydølum. Hetta hendi í oktober 1974.

Maðurin er ikki revsaður fyrr.

Eitt bræv var orsök

Undir avhoyringunum í Føroya rætti greiddi tann ákærði frá, at hann dagin fyri hendingina hevði hitt gentuna, sum hann varð skuldsættur fyri at hava gjørt seg inn á, og tá segði fyri henni, at hann ætlaði at geva henni eitt bræv. Tann ákærði segði, at hann kundi væl gentuna, men hann skilti, at hon einki legði í hann. Hann ætlaði at geva henni eitt bræv, har hann skrivaði, hvussu hon var imót sær. Og longu sama kvöldið fekk gentan brævið.

Seinnapartin dagin eftir, 18. mars, hitti tann ákærði gentuna, sum tá var í fylgi við einari vinkonu, beint uttan fyri Restorffs Kondittari. Um sama mundið kom móðurin at gentuni framvið, og dótturin, sum hevði brævið uppi á sær, segði, at hon fór at lesa tað upp. Tá hon var liðug at lesa brævið, segði tann ákærði, at hann vildi hava tað aftur. Hann helt seg nú hava skilt, at gentan als ikki legði lag í hann, og at brævið kundi fara at elva honum trupulleikar, um hon hevði seg inn á hann. Gentan gav vinkonuni brævið, men tann ákærði tók tað úr hondunum á vinkonuni. Gentan gjørdist nú ilsk og slóð við fototólinum, sum hon hevði í hondini, eftir tí ákærða. Hann royndi at verja seg við hondunum og tók gentuna og risti hana. Tann ákærði noktaði fyri, at hann hevði sparkað ella sligið gentuna, men rýmdi við brævinum og pettaði tað sundur.

Tosaði ilt um hann

Gentan, sum tann 26 ára gamli varð skuldsættur fyri at hava gjørt seg inn á, segði í rættinum, at hon í brævinum frá tí ákærða varð skuldsættur fyri at tosa ilt um hann. Hon segði, at hon las brævið upp fyri móðurini, men á ein slikan hátt, at ikki øll kundu hoyra tað. Tann ákærði vildi hava brævið frá henni, men gentan vildi ikki lata hann fáa tað, tí móðurin segði, at politiið átti at fáa brævið. Gentan greiddi frá, at tann ákærði helt fast við sitt, at hann skuldi hava brævið, og tí gav hon vinkonuni tað. Aftan á at vinkonan hevði latið gentuni brævið aftur, slóð tann ákærði hana í andlitið fleiri ferðir.

Gentan visti ikki at siga, um tann ákærði brúkti nevarnar, men hon datt í vegin og varð eisini sparkað í ryggin.

Fylgdi gentu til hús

Í tí seinna málinum greiddi tann ákærði frá, at hann tann 31. oktober í fjør hitti eina gentu í býnum, sum hann kundi, og hann fylgdist við henni niðan í Hoydalar, har gentan búði. Meðan tey gingu fram við Ítróttarhallini á Hálsi, koyrði ein bilur fram við teimum, og tann ákærði segði, at hann hevði sæð tann sama bilin standa longur niðri. Hann helt, at hetta var eitt tekin um, at tann, sum koyrði bilin, ætlaði at taka gentuna uppi og koyra hana til hús. Tá bilurin hevði koyrt fram við teimum, steðgaði hann, og maðurin í bilinum tosaði við gentuna. Hon setti seg í bilin, sum koyrði oman í Hoydalar.

Tann ákærði gekk oman ímóti bústaðnum hjá gentuni fyri at biðja um eina frágreiðing. Á veg oman í Hoydalar møtti tann ákærði tí sama bilinum, sum tá kom koyrandi ímóti sær. Tann ákærði fór heilt út til vegjaðaran

og sparkaði eftir bilinum, tí hann var vorðin ilskur inn á mannin, sum koyrði bilin. Tann ákærði segði, at hevði hann ikki flutt seg, hevði hann ivaleyst verið ókoyrdur. Annars helt hann ikki, at sparkið var so hart, at tað var orsøkin til bugluna á bilinum.

Rann undan

Maðurin, sum koyrði bilin, segði, at hann helt, at gentan, sum tann ákærði var í fylgi við, heldur rann enn gekk. Hann segði, at hann helt, at gentan vildi sleppa frá tí ákærða. Tá bilurin steðgaði, spurdi bilferarin gentuna, um hon kom uppi, og hon svaraði, at hon heldur enn fegin vildi verða koyrd til hús. Tey koyrdu oman í Hoydalar, har tey hittu eina aðra gentu, og øll trý fóru tey í bilinum til Havnar, har tey vóru eina løtu. Tey sóu einki til tann ákærða og roknaðu við, at hann var farin til hús. Seinni koyrdu tey niðan á Hvitanes, og har varnaðust genturnar, at tann ákærði var staddur í Hoyvik nærindis bústaðnum hjá gentunum. Tey fóru síðani aftur til Havnar, men tá bilferarin koyrði genturnar til hús, sat tann ákærði inni í húsinum. Onnur gentan fór inn aftur at tosa við tann ákærða og fáa hann út.

Ímeðan koyrði bilferarin eitt sindur burtur frá fyri at halda eyguni við, hvat hendi. Tað vardi eina løtu, og tá kom tann ákærði rennandi ímóti bilinum, sum nú vendi móti Hvitanesi.

Tá tann ákærði var komin heilt nær bilinum, royndi bilferarin at koyra fram um hann, men tann ákærði leyp tá mitt út á vegin og sparkaði aðra forhurðina. Hetta hendi, meðan bilurin stóð stillur. Bilferarin spurdi, hvi tann ákærði gjørdi hetta. Hann svaraði, at bilferarin hevði einki við síni privata viðurskipti at gera.

filmir ið koma

GIFT

Tað man vera sjáldsamt, at ein lesur leikskrána, áðrenn tú sært ein film. Í vón um, at tygum hóast alt gera hetta, nýti eg høvi til at biðja tygum gloyma alt, sum tygum hava lisið ella hoyrt um »GIFT«. Sit ikki sum á nálum og biðja eftir »tí freka«. Fyrst og fremst er hetta ikki so frekt, sum tað átti at verið, og hetta er sensurinum fyri at takka. Og í aðru atlegu — og tað er rættiliga týðningarmikið — er hetta ikki ein pornografiskur filmur, tygum skulu siggja, men ein filmur, har pornografiin hevur ein leiklut.

Og hvi ger hon tað? Av tí einfaldu orsøk, at pornografiin eisini hevur sin leiklututtan fyri biografisallirnar. Og tað kann hon eisini, men eftir mini uppfatan, bert sum ein minni partur — sum øll hava tann eginleika at gerast gift,

tá ov nógv verður gjørt av. Um pornografiin fær høvuðsleiklutin, ella sjálfvan titluleiklutin í livsins sjónleiki, so er okkurt galið, so er vandi á ferð, so eru vit á veg úr komediuni og inn í tragediuna, har hin halvi sannleikin er vorðin allur sannleikin.

Filmurin er ikki ætlaður at vera ein einoygd verja fyri borgarastættina ella eitt júst so einoygt álöp á frælslyndi, men harafturimóti sum ein ávarin móti báðum — bæði móti innantómum og óektadum borgaralyndi og móti einum frælslyndi, sum er farið út um mark. Tað er

óivað rætt, at fleiri av okkara vanahugsnum treingja til nærri umhugsan. Men júst í einum slikum føri, har vit hava mist fótafestið, er tað neyðugt at vera varin og hava tunguna mjút í munninum, um vit ikki skulu missa fótafestið heilt og falla í fangið á einum hálvum sannleika, freistandi ílatin sum ein ævinleikaloytn. Materialism- an og hin vaxandi skari av tulkurum geva fólki boð um at heilaga sær »likamið« sum lekidóm, sum kann leikja allar sjúkurl, politiskar á sama hátt sum menniskjansligar, men við tí í huga, at tað so ikki eru fleiri. Hin ungi maðurin í filminum heldur tað. Og mótsæðumáður hansara, familjufaðirin, heldur nærum tað sama, tí hann ikki av álvara heldur nakað annað. Og hvør ger í veruleikanum tað?

Sjálvt í endanum á filminum, tá faðirin, borgarin, av álvara fer í mótálöp, hendir tað í øði, og ikki við meining aftanfryi. Tað er í líka stóran mun sær sjálvum hann berjist móti. Tað sama vildi tygum eisini gjørt, og skulu eisini gera. Filmurin er ikki nøkur loysn, hverki til trupulleikan, sum giftarmálið í öllumáta er, ella til virðisnihilismuna, sum hóttir tað. Hann er alramest ein hjálpi til sjálvhjálpi. Ein mótgift.

— — —
Hetta er tikið úr leikskránni, sum Knud Leif Thomsen hevur skrivað. Filmurin gongur í Sjonleikarhúsinum.

brúkarastevnan

KS75

25. — 28. sept.

forvitnisligt
upplýsandi
spenningur

